

Ῥωβίλλην ἀρετὰ ἀστείαν κωμωδίαν ἢ θέα τῆς Κλάρας τὸν συνετάραξεν αἴφνης, ἀλλ' ἐνθυμήθη ἐγκαίρως ὅτι ὅσον γελοῖον καὶ ἐν ἦτο τὸ μέσον, ὁ σκοπὸς ὅμως ἦτο σπουδαῖος καὶ σοβαρὸς. Προσωπικῶς τῷ ἔμενε νὰ ἐπανορθώσῃ ἀπειρισκεψίαν, τῆς ὁποίας τὴν αἰτίαν νὰ καταμετρήσῃ τὰς ὁλισθηρίας συνεπειάς. Παραμερίζων λοιπὸν τὴν τρυφεράν εἰκόνα τῆς ἐξαδέλφης του, προσεκάλεσεν εἰς βοήθειάν του ὄλην τὴν ἐτοιμότητά τοῦ πνεύματός του. Ἡ Ὀλίβια εἰσελθοῦσα εἰς τὸ δωμάτιόν της τῷ ἔδειξε διὰ τοῦ δακτύλου κάθισμα. Ὁ Ῥαϋμόνδος ἔμεινεν ὀρθῶς.

— Τὴν στάσιν τὴν ἀρμόζουσαν εἰς πρεσβυτέρην ἐπιφορτισμένον μὲ λόγους ἱκετευτικούς, εἶπε. Γνωρίζετε, ἀγαπητὴ μου θεῖα, τὸν ἱππότην Λανζέλ Κουδρά;

— Πρὸς τί αὐτὴ ἡ ἐρώτησις, εἰάν ἀγαπᾷτε, ἀνεψιέ μου;

— Σὰς παρακαλῶ ταπεινῶς νὰ ἀποκριθῇτε, ἀκριδὴ μου θεῖα.

— Βεβαίως, τὸν γνωρίζω, εἶπεν ἡ δεσποινὴς Ὀλίβια μετὰ τόνου δυσαρεσκείας. Τὸ παρελθὸν ἔτος εἰς Παρισίους, εἰς τὸν οἶκον τοῦ κ. δονκὸς Ἀρκεδὺρ, ἐτόλμῃσε νὰ σκιαγραφῇ τὴν κατατομὴν μου. Εἶναι ἄνθρωπος αὐθάδης.

— Ἀλλὰ.... ἤθελος νὰ εἶπῃ ὁ Ῥαϋμόνδος.

— Ἡ κατατομὴ ἦτο ἀσχημοτάτη, ἀνεψιέ μου.

Ὁ νεανίας δυσκόλως ἀνεχάτις μετ' ἑαυτοῦ.

— Ταῦτα δὲν μὲ ἐκπλήττει, ἐπρόφερε σοβαρῶς.

— Πῶς, κύριε!...

— Εὐχεστέθητε νὰ μὲ ἀκούσατε, φιλότατη θεῖα. Ὁ εὐσεβέστερος καλλιτέχνης δὲν εἶναι ὑστερόν ἀπὸ ὅλα εἰμὴ ἄνθρωπος. Ὁ θυμὸς, ὁ φόβος, ὁ ἔρως κάμνουν τὴν χεῖρα νὰ τρέμῃ ὁ ἔρως πρὸ πάντων!... Ὡραία θεῖα, δὲν ἐννοεῖτε;

Ἡ Ὀλίβια ἔδραξε τὸ βιβλίδιον της καὶ ἐκράτησε τὴν ἀναπνοήν της διὰ νὰ ἐρυθριάσῃ.

— Μὲ ἐννοεῖτε! ἔκραξεν ὁ Ῥαϋμόνδος γονυπετήσας. Ἡ ἀποστολὴ μου ἐξεπληρώθη ὁ ἄξιός φίλος μου, ὁ κ. ἱππότης Λανζέλ Κουδράς μὲ ἐτίμησεν ἐκλέξας με ὡς διαρμηνεὰ τῶν αἰσθημάτων του. Κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν του, τίθημι εἰς τοὺς πόδας σας τὴν χεῖρα, τὸ ὄνομα καὶ τὴν παρουσίαν του.

Ἡ δεσποινὴς Ὀλίβια ὠδυνῶν εἶχε καταληφθῇ ὑπὸ ἀπεριγράπτου ταραχῆς. Θέλουσα νὰ φερθῇ ὡς ἥρμοζε, κατέβαλλεν ἀνηκούστους προσπάθειάς διὰ νὰ μὴ ἐκφέρῃ συγκινητικὰς, ἥτις διέφευγον οὕτως εἰπεῖν δι' ὅλων τῶν πόρων της συγχρόνως.

— Δὲν ἤξεύρω... δὲν εἶμπορῶ... φοβοῦμαι!... ἐφέλλιζε.

(Συνέχεια εἰς τὸ προσεχές)

ΤΙΝΑ ΠΕΡΙ ΒΙΣΜΑΡΚ

Περὶ ἑργῶν ἀνέκδοτα ἀρνηγείται περὶ τοῦ Βισμαρκ ἡ ἐφημερίς τοῦ Λονδίνου «Ἀλήθεια». Ὁ Βισμαρκ (λέγει) εἶτε περὶ δημοσίων, εἶτε περὶ ἰδιωτικῶν υποθέσεων πραγματευόμενος, εἶναι ἄνθρωπος πᾶν ἄλλο ἢ εὐάρεστος· ὀλίγαν ὑπομονὴν ἐκόμισεν εἰς τὸν κόσμον ἅμα γεννηθεὶς· ἐκτοτε δὲ ἀπέβαλε κατ' ἔτος σπουδαίαν τυχύτη μερίδα. Μὲ ἐσπέρα παρέστη εἰς τὴν συνκναστροφὴν τῆς κομίσσης Βαριατίνσκη, ἐχαρακτήρισε δὲ πολλὰ τῶν δημοσίων προσώπων μετὰ τηλικαύτης πικρότητος καὶ εὐφύας, ὥστε περιέστησαν εἰς ἀμηχανίαν οἱ προσκεκλημένοι. Ἀποχωρησάσης μετ' ὀλίγον τῆς Α. Ἑξ., ἤκούσθη ἡ κραυγὴ τοῦ ἀλικοῦ κυνὸς, λυσσωδέστατα ὑλακτοῦντος κατὰ τοῦ ζητούντος τὴν ἡμαξὴν αὐτοῦ πρεσβευτοῦ. Ἀποδιδοῦς τὰ ἴσα τοῖς ἴσοις ὁ κόμης Βαριατίνσκης ἤνοιξε τὸ παράθυρον καὶ ἱκέτευσεν τὸν Βισμαρκ λέγων «κύριε πρεσβευτᾶ, μὴ δαγκάσῃτε τὸν κύνα μου.» Μὲ ἐσπέρα ἔπαιξεν ὁ Βισμαρκ χαρτίαν ἐν τῷ ἀγγλικῷ κύκλῳ· ἰδὼν δὲ τὸν ἀτυχὲς στρατηγὸν Μαξενσὲρ καλύπτοντα τὸ δεξιὸν οὖς διὰ βινομάκτρου, τὸν ἠρώτησε μήπως ὠταλγᾷ. Μάλιστα, ἐξοχώτατε, ἀπεκρίνατο ὁ στρατηγός, vous m'avez donné un coup de langue. Πλὴν τῆς γερμανικῆς, εὐφρολογεῖ καὶ πονηρολογεῖ ὁ Βισμαρκ ἐν ἄλλαις τρεῖσι γλώσσαις· λαλεῖ ὀρθῶς τὴν ἀγγλικήν, εὐχερῶς τὴν ρωσικὴν, κομφάτατα δὲ τὴν γαλλικὴν. Ὁ Μόλτσε συνήθως ἀναγινώσκει ἀγγλικά μυθιστορήματα καὶ διηγέσκει τῆς κυρίας Βράδων καὶ τοῦ Ἑρ. Τοῦδ' ὁ Βισμαρκ τοῦναντίον προτιμᾷ τὰς εὐχερεστεράς ἀναγνώσεις τοῦ Δόλα, Φλωβέρ, Γογκούρ, Φευδῶ καὶ ἑτέρων γάλλων συγγραφέων. Πρὸ τριῶν ἐτῶν ἔσχον τὴν τιμὴν νὰ διαλεχθῶ τῷ ἀρχιγραμματεῖ μίαν ὅλην ὥραν ἐν τῇ οἰκίᾳ του, ἐκάπνιζεν ἀδιαλείπτως καὶ παρεκάλεσέ με νὰ ποιήσω τὸ αὐτό· ἐνίοτε ἐρόφα καὶ ποτὴριον ζύθου. Πλησίον αὐτοῦ ἔκειτο βιβλιοθήκη γαλλικῶν διηγημάτων, δεδεμένων διὰ δέματος ξανθοῦ. Ἄμα κατορθωθέντος τοῦ κυρίου σκοποῦ τῆς ἐπισκέψεώς μου, ἠρώτησέ με τίνα προετίμων ἐγὼ ἐκ τῶν γάλλων μυθιστοριογράφων, δούς μοι συγχρόνως νὰ νοήσω, ὅτι ἦτο ἐντριβέστατος περὶ τὴν νεωτάτην τῆς Γαλλίας ἐλαφρὰν φιλολογίαν. Σφόδρα κατέπληξέ με ἡ ἀπλότης, μεθ' ἧς ἐπίστευεν εἰς τὰς περιγραφὰς τῶν ζωγραφωμάτων ὕψους τοῦ χυδαίου βίου τῆς Γαλλίας. Φρονεῖ ὁ Βισμαρκ ὅτι ἡ γαλλικὴ κοινωνία ἐσχατέλισεν ἤδη μέχρις ὅτου καὶ εἶναι ὅλως

ἀνίκανος νὰ μιμηθῇ τὰ ἀγαθὰ ἰδιώματα, δι' ὧν ἐπικοσμεῖται ἡ ἀνωτέρα κοινωνία. Εἰθισμένος νὰ λαλῇ πάντοτε ἀποτόμως καὶ νὰ καλῇ τὰ πράγματα διὰ προσηκόντων ὀνομάτων, εἶπεν «ὅτι οἱ Γάλλοι μολύνουσι καὶ καταχραίνουσι τὴν ἰδίαν αὐτῶν φωνεάν· ὁ Δουμάς ὁ νεώτερος καὶ ὁ Ζολά, κατηγορούμενοι, ὅτι περιγράφουσι τὰ συμβαίνοντα ἐπὶ τὸ ὑπερβολικώτερον, διαμαρτύρονται, ὅτι οὐδεμίαν οὐδέποτε ἐποίησαντο ὑπερβολήν.» Ἐγὼ ἐτόλμῃσε νὰ παρατηρήσω, ὅτι, ἐάν ἡλήθευον τὰ μυθολογήματα τῶν ἀγγλίων μυθιστοριογράφων, ἔπρεπε καὶ τὸ Λονδίον νὰ νομισθῇ καταγώνιον κλεπτῶν καὶ κκυούργων. Ἀλλ' ἐγὼ φρονῶ, εἶπεν ὁ Βισμαρκ, ὅτι ἡ κλοπὴ εἶναι ἐθνικὸν ἐλάττωμα τῶν Ἀγγλίων. Εἶναι δὲ τοῦτο φυσικὸν ἐπακολούθημα τῆς ἀσυχολίας των, διότι μετέρχονται κατ' ἐξοχὴν τὸ ἐμπόριον. Ἐν Ἑυρώπῃ οὐδεμία ὑπάρχει εἰρκὴ, ἐν ἧ νὰ μὴ τηρῇται βρετανὸς κλέπτης. Ὅταν ἡ κλοπὴ ἀποβῇ ἐθνικὴ τις ἔξις καὶ ὁρμή, πρέπει ἐξ ἀνάγκης νὰ γαργαλίσῃ τὴν βρεξίν των κατακτῆσεων. Οὕτε τὴν ἠθικότητα ταπεινᾷ, οὕτε ἐκθηλώνει τοὺς ἀνθρώπους, ὥς φαίνονται ἐκτεθλαμμένοι οἱ Γάλλοι, οἱ οἵνες κυβερνῶνται ὑπὸ γυναικῶν. Ἡ ῥώτησα τὸν πρίγκιπα, ἐν πιστεύει, ὅτι θὰ παγιοθῇ τὸ δημοκρατικὸν πολιτεύμα. «Οἱ Γάλλοι, εἶπε, δὲν σώζονται, εἰάν μὴ κυβερνηθῶσιν ὑπὸ σπιδερῆς χειρὸς. Ὀλίγον διαφέρει ἀν' ὁ κυβερνῶν εἶναι αὐτοκράτωρ ἢ δημοκρατικός.» Ὁ Βισμαρκ κακολογεῖ πάντας τοὺς ἐπιφανεῖς ἀνδρας· περὶ Βέκονσφελδ εἶπε λόγους, οὓς δὲν δύναμαι νὰ ἐπαναλάβω. Περὶ Γλάδστωνος ἀπερήνατο πολλάκις, ὅτι, ἐπὶ τὴν ἐξαντληθῇ πολιτικῶς, θὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ρωμάνας Ἐκκλησίας. Ὅτε ὁ πρῶτος πρωθυπουργὸς ἐν Λονδίῳ ἐδημοσίευσεν τὸ «Vaticanism», παρετήρησεν ὁ Βισμαρκ «εἰάν μὴ ἦτο ἐγγαμος ὁ Γλάδστων, θὰ ἐγίνετο ἐντὸς δεκαετίας καρδινάλιος.» Ἀκούσας ποτὲ, ὅτι ὁ Μακμαὼν θὰ μετέλθῃ αὐστηρότητα κατὰ τῶν Ἑρυθρῶν, εἶπεν «ὁ στρατάρχης ἐβουλεύετο νὰ ἀρπάσῃ τὸν πῖλον τοῦ Ναπολέοντος, κατὰ λάθος δὲ ἔρπασεν τὴν ἐπισκοπικὴν τιάραν τοῦ Δουκάντου.» (Δ. Λεῖω)

ΕΚΘΕΣΙΣ

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΤΗΣ ΠΑΛΛΑΔΟΣ ΕΝ ΤΗΣ ΠΑΤΚΟΣΜΙΑΣ ΕΚΘΕΣΕΙ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ*

Πρὸς τὴν ἐπὶ τῆς Ἐμφυχώσεως τῆς Ἑθνικῆς Βιομηχανίας Ἐπιτροπὴν.

Τὸ Β. Διάταγμα δι' οὗ ἐβουλεύθη ἡ ἀντιπροσωπεύουσα τὴν Ἑλλάδα εἰς τὴν

* Τὴν ὀραίαν αὐτὴν ἐκδοτὴν τοῦ κ. Ἀ. Μαν-